

prima instanță: O. Melniciuc

instanța de apel: M. Guzun, A. Nogai, N. Simciuc

Î N C H E I E R E

15 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Ion Corolevschi

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva, Nadejda Toma

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu răspundere limitată „Asoio”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată „Asoio” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015, prin care a fost respins apelul declarat Societatea cu răspundere limitată „Asoio” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău din 27 iunie 2014,

c o n s t a t ă :

La 19 octombrie 2012, SRL „Asoio” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat cu privire la contestarea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 282 din 23 august 2012, emisă în baza actului de control nr. 1-533858 din 24 iulie 2012, SRL „Asoio” a fost sancționată, fiindu-i aplicată amendă pentru neeliberarea de către șofer a biletelor de călătorie. Astfel, a fost aplicată amendă în mărime de 50000 lei, în baza art. 254 alin. (4) Cod fiscal, pentru comiterea repetată a încălcării prevăzute la art. 254 alin. (2¹) Cod fiscal.

Indică că ne fiind de acord cu actul de control și decizia de sancționare, le-a contestat, însă prin decizia nr. 277 din 11 octombrie 2012 contestația a fost respinsă.

Susține că pârâțul a aplicat eronat prevederile art. 254 Cod fiscal, deoarece SRL „Asoio” își desfășoară activitatea de transportare a pasagerilor cu bilete de călătorie și conform cerințelor Regulamentului transporturilor auto de călători și bagaje, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 854 din 28 iulie 2006.

Consideră că actul de control și decizia de sancționare sunt ilegale, deoarece inspectorii fiscali nu au competența de a constata faptele de călătorie fără bilet. Cu depășirea vădită a competenței și cointeresați au întocmit actele de control, fără a elucida obiectiv circumstanțele cazului.

Solicită anularea actului de control nr. 1-533858 din 24 iulie 2012 și a deciziei nr. 282 din 23 august 2012 și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2012 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 martie 2013 a fost admis recursul declarat de SRL „Asoio”, casată hotărârea Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2012 și remisă pricina la rejudecare după competență la Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 27 iunie 2014 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2015 a fost respins apelul declarat SRL „Asoio” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 16 aprilie 2015, în termenul prevăzut de lege, SRL „Asoio” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel cerând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia contestată, pe care o consideră ilegală, nemotivată și neîntemeiată, iar concluziile expuse de instanța de apel în contradicție cu legea și circumstanțele pricinii.

A mai invocat recurentul că instanțele judecătorești nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea și circumstanțele cauzei, pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei, aprecierea probelor a fost arbitrară, precum și, instanța a comis erori care au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Sustine că instanța de apel nu și-a motivat decizia, nu a răspuns alegațiilor apelantului, a confundat noțiunea răspunderii fiscale cu răspunderea civilă și a aplicat principiul răspunderii comitentului pentru fapta presupusului în loc de principiul răspunderii personale pentru comiterea faptelor fiscale.

În acest sens, consideră că instanța a încălcat dreptul la un proces echitabil, ori nemotivarea hotărârii constituie o încălcare a dreptului la judecarea cauzei într-un mod echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Indică că instanța de apel a pus la baza răspunderii contribuabilului prevederile art. 1403 Cod civil, astfel a aplicat eronat legea și a confundat principiile răspunderii civile cu ale răspunderii fiscale. În acest sens, nu a ținut cont că potrivit art. 232 Cod fiscal, este tras la răspundere pentru încălcare fiscală contribuabilul persoană juridică a cărei persoană cu funcții de răspundere a săvârșit o încălcare fiscală.

Astfel, instanța de apel în mod eronat a asimilat șoferii cu persoane cu funcție de răspundere, fără a avea probe în acest sens.

Mai mult decât atât, instanța de apel nu a ținut cont că autoritatea fiscală nu a constatat caracterul faptelor imputate, care fapte fiscale sancționate de lege au fost comise, cine din persoanele cu funcție de răspundere ale SRL „Asoio” a comis aceste încălcări fiscale și pe ce bază societatea în calitate de contribuabil poartă răspundere fiscală pentru fapta altei persoane.

Prin urmare, consideră că potrivit prevederilor Convenției Europene și legislației naționale în vigoare, SRL „Asoio” a fost trasă la răspundere fiscală neîntemeiat, fiind sancționată în mod arbitrar.

La fel, invocă că instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 231 alin. (1) Cod Fiscal și de faptul că SRL „Asoio” a fost sancționată în bază unei norme generale de blanchetă.

De asemenea, menționează că judecătorul raportor a judecat pricina în mod ilegal, ori nu avea dreptul să participe la judecarea ei întrucât anterior a judecat această cauză.

La 11 mai 2015, intimatul Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a depus referință pe marginea recursului declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat declararea lui ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Asoio” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că atât instanța de apel, cât și prima instanță au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au aplicat corect normele de drept material, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Asoio” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Asoio” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ion Corolevschi

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nadejda Toma